

Алесандро д'Авенция

Бяла като мляко,
червена като кръв

РОМАН

Превел от италиански
ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

ALESSANDRO D'AVENIA
BIANCA COME IL LATTE
ROSSA COME IL SANGUE

Copyright © 2010 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© Caryn Drexl / Arcangel Images

All rights reserved.

Превод © *Любомир Николов*
Худ. оформление © *Николай Пекарев*

ОБСИДИАН
София 2010

ISBN-978-954-769-243-5

*На моите родители,
които ме научиха да гледам небето,
стъпил здраво на земята.*

*На моите ученици,
които всеки ден ме учат
да се възраждам.*

Веднъж един царски син седнал да обядва. Докато се хранел, си порязал пръста и капка кръв паднала върху изварата. Тогава казал на майка си:

– Мамо, бих искал жена, която да е бяла като мляко и червена като кръв.

– Ех, синко, щом е бяла, няма да е червена, а ако е червена, няма да е бяла. Но търси, пък дано намериш.

„Любовта на трите нара“

Итало Калвино, из „Италиански приказки“

Всяко нещо е цвят. Всяко чувство е цвят. Тишината е бяла. Всъщност не понасям белия цвят – той няма граници. Бели нощи, бели петна в паметта, да развееш бялото знаме, да предадеш бял лист, бял кичур в косите... А и бялото дори не е цвят. Не е нищо, също като тишината. Едно нищо без думи и без музика. Не понасям да оставам сам или в тишина, което е едно и също. От самотата усещам болка малко над стомаха или вътре в стомаха, която ме кара да яхвам раздрънкания си мотопед без спирачки (кога ли ще се накая да го дам на ремонт?) и да обикалям напосоки, гледайки в очите срещнатите момичета, за да знам, че не съм сам. Ако някоя ме погледне, значи съществувам.

Но защо съм такъв? Губя контрол над себе си. Не умея да бъда сам. Нуждая се... и аз не знам от какво. Ама че гадно! Но пък за сметка на това си имам айпод. Да, така е, защото, когато излизаш и знаеш, че в училище те чака ден с вкус на пращен асфалт, а после тунел от скука между домашните работи, родителите и кучето и всичко това се повтаря, докато смъртта ви раздели, тогава може да те спаси само подходящата музика. Пъхаш си две слушалки в ушите и прекрачваш в друго измерение. Прекрачваш в емоцията на верния цвят. Ако искам да се влюбя – мелодичен рок. Ако искам да се заредя – чист метал. Ако искам да вдигна градусата – рап и

разни весели простотийки. Така не оставам сам... в бялото. Някой ме придружава и дава цвят на пътуването ми.

Не че скучая. Защото имам хиляди планове, десетки хиляди желания, милиони мечти за преследване, милиарди неща за започване. Но нито едно не успявам да подхвана както трябва, защото никой не се интересува. И тогава си казвам: Лео, за чий ти трябва да се захващаш? Зарежи, радвай се на това, което имаш.

Животът е само един и когато става бял, моят компютър е най-добрият начин да го оцветя – винаги намирам с кого да си чатя (моят ник е Пирата, като Джони Деп). Това поне го умея – да слушам другите. Кара ме да се чувствам добре. Или пък грабвам стария мотопед без спирачки и обикалям без цел. Ако имам цел, отивам при Нико да изсвирим две песни – той на баса, аз със солото. Някой ден ще бъдем прочути, ще си имаме собствена банда и ще я наречем „Тайфата“. Нико казва, че би трябвало и да пея, защото имам хубав глас, но аз се срамувам. С китарата пеят пръстите, а те никога не се изчервяват. Никой не освирква китариста, но певците...

Ако Нико е зает, се срещам с другите на спирката. Имам предвид автобусната спирка пред училище, където всяко влюбено момче е обявило на света любовта си. Няма начин да не намеря някого, случва се там да висят и момичета. Понякога виждам дори Беатриче, заради която всъщност ходя на тази спирка.

Странно – сутрин не искаме и да чуем за училището, а следобед всички продължаваме да се мотаем там. Разликата е, че ги няма вампирите, тоест даскалите – тия кръвопийци вече са се прибрали у дома да се укриват по саркофазите си в очакване на следващите жертви. Само че за разлика от вампирите даскалите действат по светло.

Но ако Беатриче е пред училище, всичко става различно. Зелени очи, които покриват цялото ѝ лице, когато ги разшири от учудване. Червени коси, които сякаш

събуждат зората, щом ги разтръска. Малко думи, но право в целта. Ако беше филм... не, още не е измислен такъв жанр. Ако беше аромат – пясък в ранно утро, когато плажът е сам с морето. Цвят? Беатриче е червеният цвят. Както любовта е червена. Буря. Ураган, който те отнася. Земетресение, което разбива тялото ти на парчета. Така се чувствам всеки път, когато я видя. Тя още не знае, но някой ден ще ѝ кажа.

Да, някой ден ще ѝ кажа, че е създадена само за мен и аз за нея. Така е, няма спасение – когато го разбере, всичко ще стане съвършено като на кино. Трябва само да подбера правилния момент и най-добрата прическа. Защото си мисля, че проблемът е най-вече в косата ми. Ако Беатриче ме помоли, ще се подстрижа. Ами ако после си загубя силите като онзи Самсон от Библията? Не, Пирата не може да се подстригва. Лъв без грива не е лъв. Не случайно са ме нарекли Лео.

Веднъж гледах документален филм за лъвовете. От храсталака излезе мъжкар с огромна грива и топлият глас зад кадър каза: „Царят на гората има корона.“ И моята коса е свободна и буйна.

Колко е удобно да я оставям така, като лъвска грива. Колко е удобно никога да не ми се налага да я сресвам, да си представям, че се издига волно нагоре, също като мислите, които извираат в главата ми – понякога избухват и се разпръскват. Аз подарявам мислите си на другите като онези мехурчета в току-що отворена кока-кола, които издават толкова вълнуващ звук! С косата си казвам безброй неща. Самата истина. Колко е вярно това, което казах.

Всички ме разбират само заради косата. Или поне другите от моята тайфа, другите пирати – Гъбата, Тубата, Кечето. Тате отдавна е вдигнал ръце. Майка ми само ме критикува заради нея. Баба едва не умря от инфаркт, като ме видя за пръв път с тази коса (но на деветдесет години това е нормално).

Защо толкова са се вторачили в косата ми? Първо ти казват: *трябва да бъдеш истински, да се изразяваш, да бъдеш самия себе си!* А опитах ли се да покажеш какъв си, викват: *нямаш индивидуалност, държиш се като всички останали.* Що за логика? Върви, че ги разбери – или си какъвто си, или ставаш като всички останали. Не

можеш да им угодиш. А истината е, че ми завиждат, най-вече плешивите. Ако оплешивея, ще се самоубия.

Но ако Беатриче не ме харесва, ще се подстрижа, само че първо трябва да си помисля. Защото може да е въпрос на принципи. Беатриче или ме обича какъвто съм, с такава коса, или нищо няма да се получи, защото как може да бъдем заедно, ако не се разбираме за дреболиите? Всеки трябва да бъде верен на себе си и да приема другия такъв, какъвто е – вечно го казват по телевизията, – иначе що за любов е това? Как не разбираш, Беатриче? Но ти си в по-изгодна позиция – всичко в теб ми харесва.

Много са своенравни тези момичета. И вечно те са прави. Ако си хубава, светът е в краката ти, избираш когото искаш, правиш каквото искаш... и пак всички ти се възхищават. Какъв късмет!

А аз понякога не смея да изляза от къщи. Чувствам се толкова грозен, че се барикадирам в стаята и не поглеждам към огледалото. Бял. С бяло лице. Без цвят. Какво мъчение. Има обаче дни, когато и аз съм червен. Откъде изскочна това момче? Навличам най-подходящата тениска, обувам джинси, които ми стоят добре, и ставам бог – Зак Ефрон не може да ми стъпи на малкия пръст. Тръгвам сам по улицата. На първата срещната мога да кажа: „Хей, красавице, да излезем довечера заедно, искам да ти дам тази невероятна възможност! Няма да съжаляваш – вървиш ли до мен, всички ще те гледат и ще се питат: как е успяла да го върже, по дяволите?! Приятелките ти ще се сбръчкат от завист.“

Бог съм! Колко е пълен животът ми. Не спирам нито за миг. Ако не беше училището, щях да бъда спокоен, красив и прочут.

Нашето училище е кръстено на един герой от комиксите за Мики Маус – Хораций. Има олющени стени, ламперия в класните стаи, черните дъски са по-скоро сиви, а континентите и държавите по дрипавите географски карти са избледнели и се разбягват във всички посоки. Стените са в два цвята – бяло и кафяво, също като сладолед между две бисквитки. В училище обаче няма нищо сладко освен последния звънец, който сякаш иска да изкрещи: „Още една сутрин съсипахте между тия двуцветни стени. Спасявайте се!“

Вредки случаи и от училището има някаква полза – например когато ми става тъпо и потъвам в бели мисли. Питам се къде отивам, какво правя, дали ще излезе нещо от мен, дали... Но за щастие в училище и на спортната площадка е пълно с приятели и познати в същото положение. Разговаряме за каквото ни хрумне и забравяме размишленията, които в крайна сметка не водят доникъде. Белите мисли са път към нищото, затова трябва да ги премахваш.

Седя в „Макдоналдс“ с типичната миризма на „Макдоналдс“ и дъвча студени картопки, а отсреща Нико поотропва със сламката в чаша кока-кола.

– Не бива да мислиш за бялото.

Винаги ми го казва. И винаги е прав. Не случайно ми е най-добрият приятел. За мен Нико е като Уил Търнър за Джак Спароу. Спасяваме се взаимно поне по веднъж в месеца – нали затова сме приятели. Аз сам си подби-

рам приятелите. Това им е хубавото: че ги избираш и ти е добре с тях, защото си ги избрал точно каквито ги искаш. Но съучениците не можеш да подбереш. Трябва да ги приемеш каквито са, а това често си е жива мъка.

Нико е от Б клас (аз съм от Д) и играем футбол в един отбор, „Пиратите“. Страхотни сме. А като влезеш в клас, налиташ на оная нервачка Електра. Да ти призлее още като ѝ чуеш името.

Някои хора направо си съсипват децата с шантави имена. На мен Лео си ми харесва. Имал съм късмет – като го чуеш, си представяш мощен красавец, който излиза от гъсталака като цар с буйна грива. И надава страховит рев. Или в моя случай, поне се опитва... Съдбата на всекиго е заложена в името му. Вижте Електра – що за име е това? Като оголен кабел – пипнеш ли го, хваща те ток. Сигурно затова вечно е нервна.

Или онзи пълен досадник Джакомо по прякор Смрадлио. Още едно шантаво име! Носил го е Джакомо Леопарди, който бил гърбав, без приятели и отгоре на всичко поет. Никой не разговаря с Джакомо. Защото смърди. Но и никой няма куража да му го каже в очите. Аз, откакто си паднах по Беатриче, всекидневно си пускам душ и се бръсна веднъж в месеца. Е, като не ще да се къпе – негова си работа. Но поне майка му може да го светне по тоя въпрос. Да, ама не. Добре де, а аз какво съм виновен? Света ли ще спасявам? Спайдърмен и без мен ще се справи.

Оригването на Нико ме сваля от облаците и аз отвърщам със смях:

– Прав си. Не бива да мисля за бялото...

Нико ме тупва по рамото.

– Утре те искам нахъсан! Трябва да ги размажем ония нещастници!

Моментално се ободрявам. Та какво е училището без футболния турнир?

„Не знам защо го направих, не знам защо ми беше забавно да го направя и не знам защо ще го направя пак“ – цялата ми житейска философия е концентрирана в тези велики думи на Барт Симпсън, моя единствен учител и наставник. Ето един пример. Днес даскалицата по история и философия е болна. И какво? Ще ни пратят заместничка. Както винаги някоя тъпа патка от майната си.

Недей да си позволяваш такъв език!

Сякаш чувам как кълтят заплашително думите на майка ми, но все пак си го позволявам. Искане ми се, и толкова! По правило всяка заместничка е вълпение на вселенската тъпотия.

Първо: защото замества учител, който сам по себе си е говедо и следователно заместникът му става говедо на квадрат.

Второ: защото върши такава работа – що за живот е това да заместваш някой болен? Следователно затъпяваш и другите, тоест ставаш говедо на куб.

Дебнехме я на гюме – сигурно ще е грозна като смъртта, облечена в чистичка лилава рокля, – за да я обсипем с топчета дъвкана хартия, изстреляни с убийствена точност през тръбички от химикалки.

Но в класната стая влиза някакъв млад образ. Сако и риза. Спретнат. Черни очи – прекалено черни за моя вкус. Тъмни очила върху твърде дългия нос. Чанта, пъл-

на с книги. На няколко пъти повтаря, че обича специалността си. Само това ни липсва – ентузиаст. Тия са най-лошите. Не му запомням името. Каза го, но аз разговарях със Силвия.

Със Силвия можеш да разговаряш за всичко. Много я харесвам и често я прегръщам. Просто защото ми е приятно, на нея също. Но не е мой тип. Иначе си я бива – можеш да ѝ говориш за всичко, а тя те слуша и дава умни съвети. Но ѝ липсва онова мъничко нещо – магията, очарованието. Онова, което има Беатриче. Един поглед на Беатриче те праща в света на мечтите. Беатриче е червена. Силвия е небесносиня като всички истински приятели. Заместникът обаче е просто черна прашинка в един безнадеждно бял ден.

Майната му, майната му, майната му на всичко!

Той има черна коса. Черни очи. Черно сако. С две думи – същински Дарт Вейдър от „Междузвездни войни“. Липсва му само онова убийствено хъркане, с което да изпотрепе ученици и даскали. Не знае какво да прави, защото не са му казали, а мобилният телефон на госпожа Аржентиери е изключен. Тя и бездруго не знае да го използва. Подарък е от децата ѝ. Може дори да прави снимки. Но тя не разбира и бъкел от тия неща. Носи го само заради мъжа си. Да, защото мъжът на госпожа Аржентиери е болен. Има тумор, нещастникът! Напоследък сума ти народ хвърля топа от тумор. Ако те хване в черния дроб, нищо не може да се направи. Шибана работа. А него го е ударило тъкмо в черния дроб.

Аржентиери никога не говори за това, разказа ни го Николози, учителката по физическо. Мъжът ѝ е лекар. А мъжът на Аржентиери ходи при него в болницата на химиотерапия. Дявол да я вземе Аржентиери, толкова е досадна! Бъбрива и педантична до смърт, прехласва се по онзи, който е казал, че не можеш да влезеш два пъти в една и съща река, което на мен ми се вижда толкова очевидно... Но ми става жал, когато поглежда телефона да види дали не се е обаждал мъжът ѝ.

Междувременно заместникът се опитва да води урок, но както всички заместници не успява, понеже не даваме пет пари за него. Сега ни е паднало да вдигаме

врява и да си правим майтапи с един възрастен неудачник. По някое време вдигам ръка и го питам съвсем сериозно:

– Защо избрахте тази професия...

И добавям с половин уста:

– ...за смотаняци?

Всички избухват в смях. Той остава невъзмутим.

– Заради дядо ми.

Тоя съвсем е превъртял.

– Когато бях на десет години, дядо ми разказа една приказка от „Хиляда и една нощ“.

Тишина.

– Но сега говорим за Ренесанса на Карл Велики.

Целият клас ме гледа. Започнах и трябва да продължа. Имат право. Аз съм техният герой.

– Извинявайте, господине, но каква е тая история от тия... не знам колко нощи?

Някой се изсмива. Тишина. Като в уестърн. Двамата се гледаме очи в очи.

– Мислех, че не те интересува как се става смотаняк...

Тишина. Започвам да губя дуела. Не знам какво да кажа.

– Да, наистина не ме интересува...

Всъщност ми е интересно. Искам да знам защо човек си мечтае да стане смотаняк, а после се бори да постигне мечтата си. И изглежда напълно доволен. Другите ме гледат на кръв. Дори Силвия не е на моя страна.

– Разкажете, господине, интересно ни е – обажда се тя.

Изоставен дори и от Силвия, аз потъвам в бялото, а даскалът ни поглежда с онзи негов овчи ентузиазъм и подхваща:

– Мохамед ел Магреби имал в Кайро къщичка и малка градина с една чешма и една смокиня. Бил беден. Веднъж сънувал как пред него застава някакъв мокър

до кости човек, който извадил от устата си една жълтица и му рекъл: „Богатството ти е в Персия, в Исфахан... иди там и ще намериш съкровище!“ Мохамед се събудил и веднага хукнал навън. След хиляди премеждия стигнал до Исфахан, капнал от умора. Ала докато търсел къде да хапне, го взели за крадец. Били го с бамбукови пръчки почти до смърт. Накрая началникът на градската стража го попитал: „Кой си, откъде идваш и защо си тук?“ Клетникът признал истината: „Сънувах един мокър човек, който ми заръча да дойда тук, защото ще намеря съкровище. Няма що, хубаво съкровище намерих – бой с бамбукови пръчки!“ Командирът избухнал в смях и отвърнал: „Глупецо, нима вярваш на сънища? Аз пък на три пъти сънувах някаква бедна къща в Кайро със смокиня в градината, а зад смокинята чешма и под чешмата несметно съкровище! Но не помръднах от тук, наивнико! Хайде, върви си по пътя!“ Тогава Мохамед се върнал в Кайро, разровил под чешмата в градината си и намерил съкровището.

Разказва умело, от време на време млъква за малко точно където трябва, като същински артист. Всички в класа мълчат и го зяпат с ококорени очи като папагали пред паничка със семки. Лош знак. Само това ни липсваше – даскал сладкодумец. Посрещам със смях края на приказката.

– И това ли е всичко?

Заместникът става на крака, но мълчи. Сяда на ръба на катедрата.

– Това е. През онзи ден дядо ми обясни, че ние се различаваме от животните, които правят само каквото им повелява тяхната същност. Ние обаче сме свободни. Това е най-големият ни дар. Благодарение на свободата можем да станем нещо различно от онова, което сме. Свободата ни позволява да мечтаем, а мечтите са кръвта на нашия живот, макар че често ги плащаме с дълго пътуване или с някоя и друга бамбукова пръчка. „Не се

отказвай никога от мечтите си. Не се бой да мечтаеш, дори ако другите ти се присмиват зад гърба, иначе се отказваш от себе си.“ Така каза дядо ми. Още помня как блестяха очите му при тия думи.

В класната стая се възцарява възхитено мълчание. Става ми криво, че този тип е в центъра на вниманието – място, което се полага на мен в часовете на заместниците.

– Че какво общо има това с преподаването на история и философия?

Той ме поглежда втренчено.

– Историята е връщ казан, пълен с осъществени проекти на хора, които са станали велики, защото са имали смелостта да претворят мечтите си в реалност, а философията е тишината, в която се раждат тези мечти. Макар че понякога мечтите на тези хора са се превръщали в кошмари, особено за ония, които са плащали сметката. Когато не се раждат от тишината, мечтите стават кошмари. Историята заедно с философията, живописата, музиката и литературата са най-добрият начин да разберем какъв е човекът. Александър Велики, Октавиан Август, Данте, Микеланджело... все хора, които са използвали своята свобода, за да станат по-добри, и променяйки себе си, са променили историята. Може би в този клас е бъдещият Данте или Микеланджело... може дори това да си ти!

Очите му блестят, докато говори за делата на малките хора, станали велики благодарение на мечтата и свободата си. Неволно изпитвам вълнение, но в същото време се дразня, че слушам този глупак.

– Само когато човек вярва в онова, което надхвърля възможностите му – тоест в мечтата, – човечеството прави онези крачки напред, които му помагат да повярва в себе си.

Не е зле казано, но ми се струва типична фраза на един млад учител романтик. Да те видим къде ще си до-

година с тия твои мечти! Заради тях го нарекох Мечтателя. Хубаво е да имаш мечти и още по-хубаво да им вярваш.

– Господине, за мен всичко това са празни приказки.

Исках да разбера дали говори сериозно, или просто си е изградил свой собствен свят, за да прикрие живота си на неудачник. Мечтателя ме погледна в очите и попита след кратко мълчание:

– От какво се страхуваш?

После звънецът спаси мислите ми, станали изведнъж безмълвни и бели.

От нищо не се страхувам. В десети клас съм, уча в класическата гимназия. Така искаха нашите. Аз нямах представа къде да вляза. Мама е завършила класическата. Татко също. За баба да не говорим – то си личи от пръв поглед. Само кучето не е минало през класическата.

Разтваря ума, дава нови хоризонти, изгражда мисълта, прави те гъвкав...

И ти трови живота от сутрин до вечер.

Точно така. Няма причина да учиш в подобно училище. Или поне учителите не са ми я казали. Първият ден в гимназията: представяне, обиколка на сградата и запознанство с учителите. Нещо като посещение в зоопарка – даскалът като защитен животински вид, който се надявам да изчезне веднъж завинаги...

После встъпителен тест за проверка от какво ниво тръгва всеки. И след това сърдечно посрещане... адът – правят ни на пух и прах. Задачи, обяснения, изпити каквито не съм виждал в живота си. В прогимназията, ако нямах проблеми, учех по половин час на ден. После футбол на всяко що-годе удобно местенце – от коридора у дома до подземния паркинг на блока. В най-лошия случай – на детската площадка.

В гимназията обаче беше съвсем различно. Ако искаш да минеш в по-горен клас, трябва да учиш здравата.

Аз пак не си давах много труд, защото човек върши нещо само ако вярва. Нито един учител не успя да ме накара да вярвам, че си струва да уча. А щом не успяват дори онези, които са посветили живота си на това, то защо да го правя аз.

Влязох в блога на Мечтателя. Да, заместникът по история и философия си има блог, а аз бях любопитен да видя какво пише там. Учителите нямат реален живот извън училището. Навън просто не съществуват. Затова исках да видя какво говори един човек, който няма какво да каже. Разказваше как бил гледал един филм за не знам кой си път – „Обществото на мъртвите поети“. Изпитвал същата страст към преподаването както героят на филма. Твърдеше, че този филм му показал защо е дошъл на света. По-нататък продължаваше с една тайнствена, но красива фраза: „Да откъсвам красотата където я срещна и да я подарявам на онзи, който стои до мен. За това съм дошъл на света.“

Едно му признавам на Мечтателя – знае кое как да го каже. От две приказки проличава, че е разбрал живота си. Е, да, на трийсет години изглежда нормално да е разбрал как стоят нещата. Но рядко се среща човек да ти го каже толкова ясно. На моята възраст мечтата му е узряла. Видял целта и я постигнал.

Аз съм на шестнайсет години и нямам кой знае какви мечти, а колкото до сънищата, на сутринта ги забравям. Анна с двете „н“ разправя, че сънищата зависели от прераждането и от това какви сме били в предишния си живот. Като онзи футболист, който по-рано бил патица и сигурно на това дължал спортните си успехи. Анна с двете „н“ казва, че е била жасминов храст. Затова винаги ухае приятно. Обичам аромата на Анна с двете „н“.

Не вярвам някога да съм се прераждал. Но ако трябва да избирам, мисля, че бих предпочел да не е растение, а животно – лъв, тигър, скорпион... Тая работа си струва да се обмисли, но за момента ми се вижда прека-

лено сложна, а и нямам спомени да съм бил лъв, макар че ми е останала гривата и лъвската сила – чувствам я как бушува в кръвта ми. Значи трябва да съм бил лъв и затова се наричам Лео. На латински *Leo* означава „лъв“. *Leo rugiens* – ревящ лъв.

Така или иначе, карам десети клас в класическата гимназия, а от подготовето се отървах почти невредим. В десети наблягат на гръцкия и математиката. В единайсети – само на гръцкия. Гръцкият е зеленчукът на всяко училище. Горчив и полезен единствено за храносмилането, с една дума, да го докараш някак до деня на изпита...

Но вината е на Масарони. Най-заядливата и безмилостна даскалица в цялото училище. Има едно-единствено манто – от кучешка кожа. Облича се по два начина: през зимата, пролетта и есента с кучешкото манто. През лятото... с лятното кучешко манто. Как може да живее така? Дали в някой предишен живот не е била куче? Забавно ми е да си измислям кой какъв е бил в предишния живот. Помага ми да си обяснявам характеристиките на хората.

Беатриче например сигурно е била звезда. Да, защото звездите са обгърнати в ослепително сияние – виждаш ги от милиони светлинни години. Те са концентрация от червена материя, нажежена и светеща. Такава е Беатриче. От стотици метри я виждаш как блести с червените си коси. Кой знае дали някой ден ще успее да я целуна. Впрочем рожденият ѝ ден приближава. Дано да ме покани. Днес следобед ще ида на спирката пред училище да я видя. Беатриче е червено вино. Опиянява ме – обичам я.

Когато следобед те чака мач за турнира, нямаш време за нищо друго. Трябва да се подготвиш психически и да се наслаждаваш спокойно на чувствата. Всеки жест става важен и трябва да бъде съвършен. Любимият ми момент е, когато обувам чорапите, които бавно гаят прасците като антична броня, като наколенниците на средновековен рицар.

Днешните ни противници са от единайсети Б. Клас на мамини синчета. Трябва да ги смачкаме. „Пиратите“ срещу „Печените“. Резултатът е ясен предварително, но не и броят на мъртвите. Ще изкараме от строя колкото се може повече. Изкуствената трева на терена гъделичка всяка фибра от тялото ми. И ето – във все още топлия есенен следобед грейват червените ни тениски с череп на гърдите и отдолу надпис „Пиратите“. Всички сме налице: Нико, Кечето, Тубата и Гъбата, който прилича не на вратар, а направо на блиндирана врата. Изглеждаме на висота. Там е главната разлика. Онези отсреща са целите в пъпки и би трябвало по-скоро да се нарекат „Недопечените“.

Още преди да разберат с кого си имат работа, вече водим с два гола. Единия го отбелязва Нико, другия – аз. Двама същински пирати в наказателното поле. Всеки от нас знае дори със затворени очи къде се намира другият, винаги рамо до рамо като истински братя. До-

като ликувам след убийствения и точен удар от невъзможен ъгъл, забелязвам сред публиката на трибуните Силвия и няколко нейни приятелки: Анна с двете „н“, Електра, Симона, Ели, Фра и Барби. Бъбрят си нещо. Както винаги. Момичетата не дават пет пари за мача. Само Силвия ръкопляска на моя гол. За благодарност ѝ пращам въздушна целувка, както правят големите футболисти. Някой ден Беатриче ще бъде там и ще отвърне на целувката. Ще ѝ посветя най-хубавия си гол и ще хукна към публиката, за да покажа на всички надписа върху фланелката: „I belong to Beatrice“. Ако случайно не знаете английски, превеждам: „Принадлежа на Беатриче“.

Мъжът на Аржентиери почина. Няма да я видим повече – решила е да се пенсионира предсрочно. Смазана е. Вярно, има до себе си две деца, но съпругът беше смисълът на живота ѝ, тъй като вече не я интересуваше нито философията, нито историята. Мечтателя остава при нас. Тия заместници определено носят лош късмет – за да си намерят работа, са готови дори да уморят мъжа на някоя клета учителка.

Както и да е, трябва да ходим на погребението, а аз изобщо не знам как стават тия неща. Нямам представа какво да облека. Силвия – единствената жена, на която се доверявам по въпросите на стила – казва, че трябва да бъда в тъмно, например син пуловер и риза. Джинсите вършат работа, след като нямам панталони. В църквата е пълно с народ от училището. Настанявам се най-отзад, защото не знам дори кога трябва да стана прав и кога да седна. Пък и... ако срещна учителката? Какво се казва в подобен случай? Думата *съболезнования* – как точно се произнасяше? – ми звучи вулгарно. По-добре да остана в сянка, да се слея с групата – невидим и незначителен.

Погребалната служба води свещеникът, който ни преподава вероучение – дребничък, почти джобен формат, с милион кротки и изразителни бръчки, заради които цялото училище го нарича Гандалф, като онзи вълшебник от „Властелинът на пръстените“.

На първия ред седи госпожа Аржентиери, черна отвън, бяла отвътре. Бърше сълзите си с кърпичка, до нея седят децата ѝ – мъж на около четирийсет години и малко по-млада жена, доста симпатична на вид. Децата на даскалите винаги представляват загадка, защото не знаеш доколко са нормални – сигурно им четат лекции от сутрин до вечер! Истинска катастрофа...

Но Аржентиери плаче и това ме измъчва. По някое време – колкото и да не ми се иска – се озовавам пред нея. Тя ме гледа и сякаш очаква нещо. Усмиввам ѝ се. Само това ми идва наум. Тя навежда глава и излиза след дървения ковчег. Наистина съм пират. Жената е останала без съпруг, а аз не намирам какво да направя, освен да се усмихна. Но в някои ситуации наистина не знам как да постъпя – виновен ли съм?

У нас не ми се върши нищо. Искам да остана сам, но не издържам на белотата. Пускам музиката и влизам в интернет. Чатим с Нико за погребението.

Кой знае къде е съпругът на Аржентиери.

Дали се е преродил?

Дали е станал на прах?

Или страда?

Надявам се да не страда вече – и досегашното му е много. Нико не знае. Мисли, че отвъд трябва да има нещо. Но не искал да се прероди като муха. Откъде пък му хрумна тая муха? Той обяснява – защото у тях всички му казвали, че е досаден като муха.

Между другото, или всъщност не чак толкова между другото, не бива да забравям рождения ден на Беатриче. Веднага ѝ пращам есемес: „Здрасти, Беатриче, аз съм Лео, онзи от десети Д с рошавата коса. Скоро имаш рожден ден. Готвиш ли нещо хубаво? До скоро, Лео §:-)“.

Не отговаря. Вкисвам се. Осигурих си всекидневна-

та излагация. Кой знае какво си мисли сега Беатриче. Сигурно че поредният смотаняк се опитва да я свали с есемес. Тишината нахлува в сърцето ми като бояджия, който иска да измаже стените му в бяло и да скрие под дебелия слой боя името на Беатриче. Безмълвният мобилен телефон се превръща в клещи от болка, страх и самота, посягащи да изтръгнат вътрешностите ми.

Първо погребението, после мълчанието на Беатриче. Две бели метални ролетки падат надолу и върху тяхната бронирана белота е изписано: „Паркирането забранено“. Затварят се и трябва да отстъпиш назад. Да не мислиш за тях. Но как?

Обаждам се на Силвия. Два часа висим на телефона. Тя разбира, че просто искам някой да е до мен, и ми го казва. Умее да ме разбира от воле дори когато говоря за нещо друго. Трябва да е била ангел в предишния си живот. Схваща всичко от първата дума, мисълта ѝ лети като стрела, а ангелите сигурно са такива, иначе нямаше да имат криле. Поне така казва Сестрата (Ани, най-набожната в нашия клас): „До всекиго има ангел пазител. Достатъчно е да кажеш на ангелите какво става с теб, и те мигновено разбират причината.“ Не вярвам в това. Но вярвам, че Силвия е моят ангел пазител. Чувствам се облекчен. Тя повдигна двете ролетки. Пожелаваме си „лека нощ“ и аз заспивам спокоен, че винаги мога пак да си поговоря с нея. Дано винаги да е до мен, дори когато пораснем. Но обичам Беатриче.

Преди да заспя, поглеждам мобилния си. Имам известие! Сигурно е отговорът на Беатриче – спасен съм. „Ако не можеш да заспиш, аз съм насреща. С.“
Как бих искал да беше подписано с Б.

Дайте ми мотоциклет или поне мотопед и ще преобърна света. Да, защото няма нищо по-хубаво от това да мина пред училище, когато Беатриче е там с приятелките си. Нямам куража да спра – може да каже пред всички, че не иска да получава смотаните ми есемеси. Затова си позволявам само да мина с развени коси, които се подават изпод каската, и да ѝ хвърля поглед като стрела на Купидон, предназначена единствено за нея. Стига ми, за да се почувствам зареден до козирката. Без този заряд сигурно щях да се заровя из порносайтовете или компютърните игри. Но след тях ми става още потъпо и пак трябва да се обаждам на Силвия, а понеже не мога да ѝ кажа истината, се налага да говоря за друго. Всъщност може ли изобщо да се говори с някого за тия неща?

Добре че звездата с червени лъчи се обърна да ме погледне. Знае, че аз съм авторът на онзи есемес, и с погледа си потвърждава, че все още има смисъл да съществувам. Спасен съм!

Сега летя с мотопеда по улиците, задръстени с милиони коли, без да ги забелязвам. Всичкият въздух на света гали лицето ми и аз го пия, както се пие свободата. Пея: „Ти си ми първата мисъл, щом се събудя от сън“, а когато наистина се събуждам, вече е тъмно.

Хвърчал съм на автопилот с летящото си килимче,

без да усетя как минава времето. Когато си влюбен, времето не бива да съществува. Но майка ми съществува, не е влюбена в Беатриче и ме посреща бясна, защото не знае къде съм се запилял. Добре де, какво да правя? Любов. Такива са червените моменти в живота – без часовник. Възрастните не помнят какво е да си влюбен. Каква полза да обясняваш нещо на някого, щом отдавна го е забравил? Каква полза да описваш червеното на слепец? Мама не разбира, а отгоре на всичко иска всеки ден да извеждам Терминатор да пикае навън.

Терминатор е нашият пенсиониран басет. Яде, лази по корем (дълъг към метър и половина) и пикае един милион литра. Аз го извеждам само когато не ми се пишат домашни и тогава му позволявам да пикае по два часа, но използвам случая да зяпам витрините и момичетата. Защо ли хората си купуват кучета? Може би за да осигурят работа на филипинките, които ги разхождат. Паркът е пълен с филипинки и кучета. А тъй като ние нямаме филипинка, прецаканият съм аз. Но животните са само за фасон. Терминатор умее да пикае и от него не се изисква друго – кучешки живот.

Не мога да заспя. Влюбен съм, а когато си влюбен, безсъницата е най-малкото, което може да те сполети. Дори най-мрачната нощ става червена. Из главата ти бушуват толкова много неща, че искаш да мислиш за всичките едновременно, а сърцето не ще да кротува. И кой знае защо, всичко ти се струва красиво. Животът е същият както преди, със същите неща и същата скука. Но влюбен ли си, става огромен и съвсем друг. Знаеш, че живееш в един свят с Беатриче, тъй че какво значение има поредната двойка, спуканата гума на мотопеда, скимтенето на Терминатор пред прага или внезапният дъжд, когато си без чадър? Пет пари не даваш, защото знаеш, че тия неща отминават. А любовта – не. Черве-

ната ти звезда ще гори вечно. Беатриче е тук, любовта в сърцето ти е огромна, кара те да мечтаеш и никой не може да я изтръгне, защото няма как да стигне дотам. Не знам как да ви го опиша – надявам се никога да не свърши.

Така заспивам, благодарение на тази надежда в сърцето ми. Стига само Беатриче да съществува, и всяка сутрин животът започва отново. Любовта прави живота нов. Колко вярно го казах – трябва да го запомня. Забравям куп важни неща веднага след като ги открива. Тоест давам си сметка, че в бъдеще могат да ми потрърват, но ги забравям също като възрастните. И оттам идват поне половината беди на света. *По мое време тези проблеми изобщо не съществуваха.* Точно така. *По твое време!*

Може би ако записвам някъде всичко, което откривам, няма да го забравям и да допускам същите грешки. Имам отгатителна памет. Нашите са виновни – дефектна ДНК. Само едно нещо помня твърдо: утре имаме мач за турнира.

Излъгах. Помня и още нещо – Беатриче не ми отговори. Изгубил съм всяка надежда. Обвийте ме в бяло като мумия.

Гандалф сякаш е изтъкан от вятър. Имаш чувството, че всеки момент ще литне като балонче, и се питаш как успява да устои на варварските орди в гимназията. Той обаче винаги се усмихва. Засял е с усмивките си целия мраморен под на училището. Когато го срещнеш, се усмихва, когато влиза в училище – също за разлика от другите даскали. Тази усмивка сякаш живее отделно от него.

Влиза в класната стая, усмихва се и мълчи. После изписва на черната дъска изречение и всички очакваме този момент. Днес влезе и написа: „Защото където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти.“

Започва обичайната игра.

– Песен на Джованоти!

– Студено.

– На Макс Пецали?

– Студено.

– Елиза?

– Не. По-назад.

– Батисти?

– Студено.

Крясък откъм дъното на класната стая; просташки размахани ръце и победоносен завършек:

– Доналд Дък!

Целият клас избухва в смях.

Дори Гандалф се усмихва. Мълчи, оглежда ни, после казва:

– Исус Христос.

– Пак ни будалкате – намесвам се аз. – Просто не можете да дишате без Христос.

Той се усмихва.

– Мислиш ли, че щях да ходя облечен така, ако можех без него?

– Но какво означава онова изречение?

Пак се усмихва.

– А според вас?

– Като Ам-гъл, дето все повтаря: „Безценното ми.“ Не мисли за друго, сърцето му е там – обажда се Сестрата. Обикновено си трае, но когато заговори, изрича само мъдрости.

– Не знам кой е този Ам-гъл, но щом го казваш, вярвам ти.

Невероятно, но факт – Гандалф не знае кой е Ам-гъл. Той продължава:

– Означава, че когато имаме чувството, че не мислим за нищо, всъщност мислим за онова, което ни е на сърцето. Любовта е нещо като силата на привличането – невидима и вездесъща като гравитацията. Без да усетим, сърцето, очите, думите ни неминуемо се стремят към онова, което обичаме, също като ябълката, привлечена от земята.

– А ако не обичаме нищо?

– Невъзможно е. Представяш ли си Земята без гравитация? Или Космосът без гравитация? Би се превърнал в една безконечна катастрофа. Дори онзи, който си мисли, че не обича, всъщност обича нещо. И мислите му отиват натам, без да си дава сметка. Въпросът не е дали обичаме, или не, а *какво* обичаме. Хората винаги обожават нещо: красотата, ума, парите, здравето, Бог...

– Как да обичаме Бог, щом не можем да го докоснем?

– Можем да го докоснем.

– Как?

– Чрез тялото му – светото причастие.

– Но, господине, това е само на думи... празни приказки...

– И смятате, че бих си заложил живота заради някакви празни приказки? Ами ти, Лео? Какво обичаш, за какво мислиш, когато не мислиш за нищо?

Мълча, защото ме е срам да отговоря на глас. Силвия ме гледа така, сякаш очаква верния отговор или се кани да ми го подсказе. Знам отговора, искам да го извикам пред целия свят: Беатриче, моята гравитация, моята кръв, червеното в моя живот.

– Мисля за червеното.

Някой се размива и театрално заляга на чина, като че съм посегнал да го ударя.

Гандалф разбира, че не се шегувам.

– И какво е червеното?

– Като нейните коси...

Другите ме зяпат така, сякаш съм се надрусал преди училище. Само в погледа на Силвия срещам разбиране.

Гандалф се взира в очите ми – не, взира се отвъд тях. Усмивва се.

– И аз за червеното...

– Какво е то?

– Като кръвта му.

Този път ние гледаме него, сякаш се е напушил.

Той пристъпва към дъската и мълчаливо изписва: „Моят Възлюбен е бял и червен“.

И играта започва отново.

Такива са уроците при Гандалф – изграждат се в движение и той сякаш винаги е готов да измъкне от вълшебната книга най-подходящата фраза...

Никой не е чувал днешното изречение и когато той ни разкрива, че е от Библията, не му вярваме. Така си спечелваме домашното по вероучение – да прочетем „Песен на песните“.

Все едно, никой няма да си направи труда.

В живота е важно само това, за което ти пишат оценки.